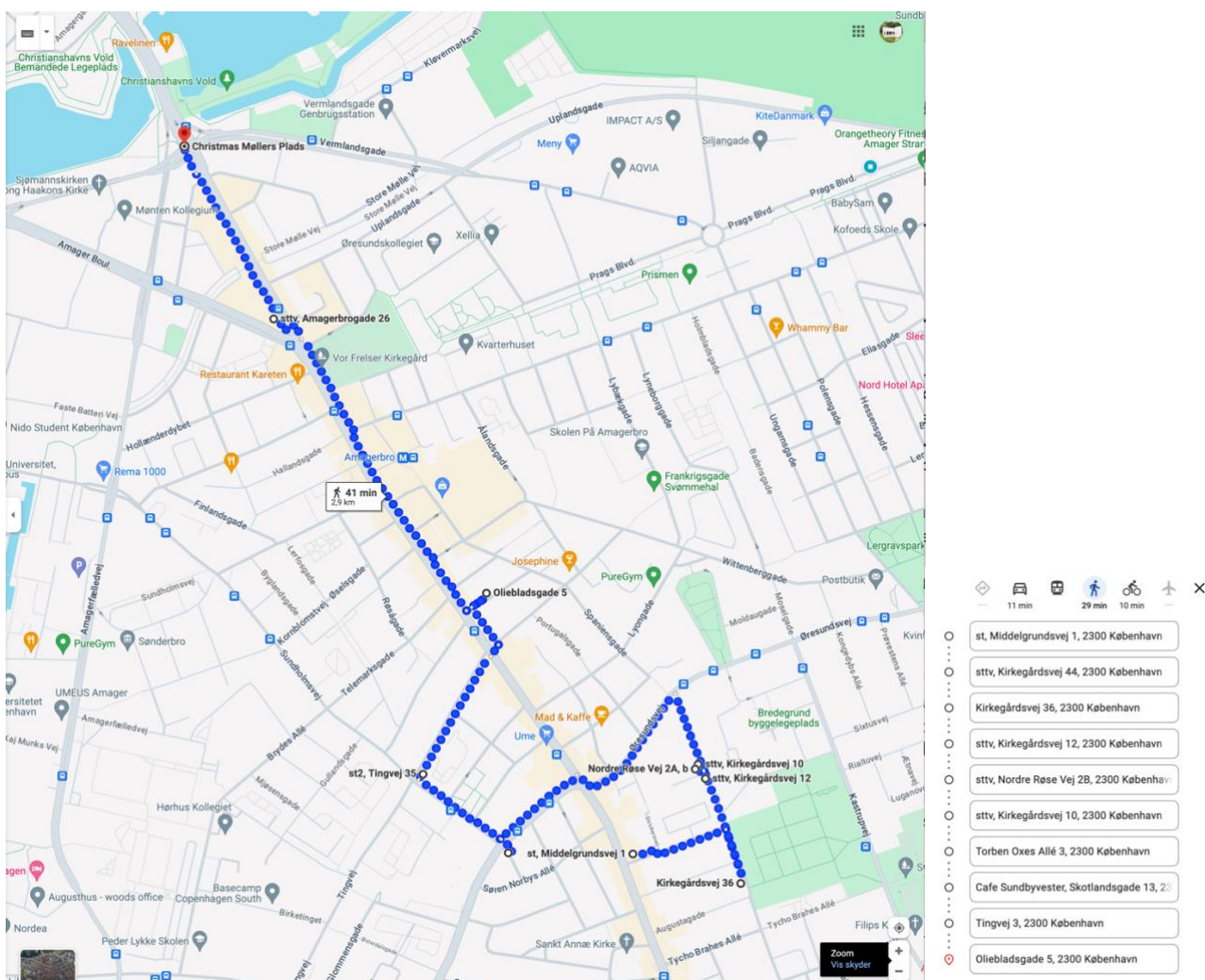

3 Guidede Gallerivandring Forår 2024 Uge 14+15 Kunst på Amager Gavlmalerier af Mie Olise Kjærgaard, Martha Hviid, Bjørn Magnussen, Nicholas Koshkosh, Matilde Digmann, Joël Bibaignon, Rasmus Lind Greiner, samt værker i byrummet af Christian Lemmerz og Sophia Kalkau.

Her finder du flere af de nye kunstværker på Amager

Om projektet

Kurator Jens-Peter Brask søgte andels- og ejerforeninger mellem fælled og strand i Sundby, som kunne være interesseret i at få kunst på gavlen. Kunstnerne er fundet, og finansieringen er på plads. Men der manglede fem gavle i Sundby, inden projektet kunne realiseres. Planen var at fem gavle skulle udsmykkes af fem kunstnere, som skulle fortolke de omkringliggende omgivelser. Initiativtager Jens-Peter Brask fortæller, at han ville skabe en unik oplevelse for både lokalbeboere og forbigående:

- En kunstgavl kan skabe en helt speciel følelse af identitet og nærhed i et lokalområde, og det er vores vision at skabe fem unikke kunstværker, som for fremtiden vil kendetegne Sundby.

Projektet er støttet af den femårige indsats Områdefornyelsen Sundby, der arbejder med fysiske, sociale og kulturelle indsatser i kvarteret. Sundbys diversitet i både arkitektur, kultur og beboersammensætningen afspejles i valget af kunstnere til projektet.

Baggrund for Områdefornyelsen

Baggrunden for igangsættelse af områdefornyelsen i Øresundsvej kvarteret var de traditionelle indikatorer: kvarteret fremtrådte forsovet og havde behov for både en fysisk og en boligsocial forbedring. Der var mange

3 Guidede Gallerivandring Forår 2024 Uge 14+15 Kunst på Amager

Gavlmalerier af Mie Olise Kjærsgaard, Martha Hviid, Bjørn Magnussen, Nicholas Koshkosh, Matilde Digmann, Joël Bibaignon, Rasmus Lind Greiner, samt værker i byrummet af Christian Lemmerz og Sophia Kalkau.

beboere på overførselsindkomst. Der var problemer med bl.a. gadedrikkeri og andet misbrug. Der var mangel på familieboliger, høj fraflytning, nedslidte offentlige rum og ejendomme uden bad og toilet. Trafikalt var Øresundsvej kvarteret belastet hovedsageligt på de større veje: Amagerbrogade, Øresundsvej og Kastropvej.

Øresundsvej kvarteret var derudover præget af et dårligt image som, udover at hæmme tilflytningen og fastholdelsen af ressourcer stærke beboere og mindske private investeringer i området, havde negativ effekt på beboernes forpligtelse og tilhørsforhold til kvarteret. En ændring af kvarterets image skulle derfor være en væsentlig del af områdefornyelsen.

Det var dog samtidig et kvarter, som rummede store potentialer, hvilket gjorde det velegnet til en områdefornyelsesindsats.

Kvarteret havde et musik- og kulturmiljø fra Røde Kro Teater, Børnekulturhus Amar, Rock Amager og de mange koncerter på '5-øren', Sweet Silence studierne, Klub 47, som var et af arnesteder for udviklingen af Rap og Hiphop i København med navne som Natasja, Chief One osv. Amager Kulturpunkt var en musikalsk fødekæde fra Københavns største samling af øvelokaler, over den lille klubscene Beta til det store spillested Amager Bio. En hovedstrategi for områdefornyelsen var derfor at benytte kultur, især musik, som 'driver' i omdannelsen af kvarterets identitet og image.

Kvarteret rummede desuden flere større grønne arealer: Rødegårdsparken, Sundby Kirkegård og Filipsparken. Alle rummede de et potentiale som rekreative områder, hvis de blev renoveret og forskønnet. Staten og Københavns Kommune besluttede derfor, at Øresundsvej kvarteret skulle områdefornyelse i perioden 2005-2009. Grundbudgettet var på 30 mio. kr. - heraf 20 mio. kr. fra Københavns Kommune og 10 mio. kr. fra Socialministeriet. Derudover bevilligede Socialministeriets pulje til særlig byfornyelsesindsats 10 mio. kr. til at udvikle Øresundsvej kvarteret som musik- og kulturkvarter, herunder omdannelse af pladsen foran Amager Kulturpunkt.

Læs mere om hvordan man kan bruge kunsten i byområder:

Kunst som løftestang – Statens Kunstfond

https://issuu.com/kunststyrelsen/docs/kunstsomloeftestang_statenskunstfond_2019

3 Guidede Gallerivandring Forår 2024 Uge 14+15 Kunst på Amager
Gavlmalerier af Mie Olise Kjærgaard, Martha Hviid, Bjørn Magnussen, Nicholas Koshkosh, Matilde Digmann, Joël Bibaignon, Rasmus Lind Greiner, samt værker i byrummet af Christian Lemmerz og Sophia Kalkau.

Mie Olise Kjærgaard: Hammerhead Shark, Middelgrundsvej 1, 2300 København S.

Som figurativ maler insisterer Mie Olise Kjærgaard på at sætte kvinder i centrum for sine malerier: kvinder, der uforskammet og frækt ser publikum i øjnene; kvinder, der upåvirkede og frit fordyber sig i deres egne projekter, skaber deres egen verden.

På en måde fremtryller Kjærgaard et utopisk parallelunivers, et harmonisk, ikke-hierarkisk, egalitært frirum beboet af kvinder og børn og eksotiske dyr. Som publikum er vi vidne til en konstruktion, der udspringer af et dybt forankret ønske om at udfordre konventionen om kvinder som objekter for det mandlige blik; skrøbelige, yndefulde kroppe uden vilje, der tankeløst lader sig fremstille som blot eksempler på naturlig skønhed. Som en blomstersammensætning eller en skovsø.

Kvinderne i Mie Olise Kjærgaards malerier er ikke skrøbelige eller frygtsomme, men robuste og vokale. De er energiske og får tingene til at ske. Her finder du ingen forbudt lyst skjult bag velklædte manerer eller mælkehvide hænder, der diskret laver Yoni-tegnet i skødet af en borgerlig silkekjole. I Kjærgaards malerier er både kvinder og

publikum kommet videre.

Tilsvarende er vi i malerierne som håndgribelig virkelighed og stof langt fra de mere konventionelle forestillinger om egenskaberne ved "kvindeligt maleri". Kjærgaard maler stort, spontant og udtrykfuldt, hendes lærreder er ofte enorme og hendes penselstrøg voldsomme. Det er en særskilt pointe for hendes produktion, at der ikke findes noget som feminint eller maskulint maleri - kun maleri, punktum. Af samme grund skal Mie Olise Kjærgaards tilbøjelighed til skala ikke ses som et forsøg på at efterligne det maskuline maleri eller bebo et rum forbeholdt mandlige kunstnere – hun maler som hun gør, simpelthen fordi det passer til hendes personlighed: Hun er energisk, fantasifuld, altid nysgerrig og lidt af en drømmer.

**3 Guidede Gallerivandring Forår 2024 Uge 14+15 Kunst på Amager
Gavlmalerier af Mie Olise Kjærsgaard, Martha Hviid, Bjørn Magnussen, Nicholas Koshkosh, Matilde Digmann, Joël Bibaignon, Rasmus Lind Greiner, samt værker i byrummet af Christian Lemmerz og Sophia Kalkau.**

Kjærsgaards malerier fokuserer uundgåeligt på disruption som både et socialt fænomen og et grundlæggende levevilkår. Noget er kun lige i stand til at balancere; et skib er på vej i én retning, en cykel bevæger sig i en anden. Et kæmpe væsen er krøllet sammen og er nærmest blevet fysisk tvunget ind i billedrammen, som truer med at give efter for presset. Nogen rykker af sted med et enormt flyttelæs, med vasketøj og fuglebure og kufferter bundet til en cykelholder. Alt er lige ved at vælte på ethvert tidspunkt. Kjærsgaards karakterer er nomader, og hendes hammerhajer og drager og heste er symboler på livets flydende, på altings lejlighedsvis absurditet og alle de eksistentielle kurvekugler, som hendes stoiske heltinder konstant må forholde sig til. Og hver gang det lykkes, formår de at holde balancen og fodfæste i livets malstrøm, de bevarer fokus uden at miste øjenkontakten. Og de ser endda ud til at have det sjovt igennem det hele.

"Muses Having Fun" er en udkrystalliseret vision om moderne mor- og søsterskab, og modet til at lege, være kreativ og tro mod sig selv som kvinde. Uanset om du køber ind i den bagvedliggende filosofi eller ej, er udstillingen et utvetydigt udsagn om kvindefrigørelse og feminisme i det 21. århundrede. Og én ting er sikkert: Mie Olise Kjærsgaards muser stjæler showet.

The Tennis Elbow:

Your name

Mie Olise Kjærsgaard

Your current location

Countryside, Småland in Sweden.

Your favorite pastime

Biking in the sun—no hands

Something you like

Bonfire with friends and kids, table tennis, building stuff.

Something you dislike

Mansplaining

Your defining characteristic

Lazy

What would someone close to you say your defining characteristic is

That I am lazy, then go bananas to compensate.

Your favorite artist

Rose Wylie, Marisol Escobar, Janet Cardiff

Favorite word or phrase

"Haze" or "to be puzzled"

What aspect of your work is most important to you

Strokes, colours. Working alone in the studio, listening to music.

3 Guidede Gallerivandring Forår 2024 Uge 14+15 Kunst på Amager

Gavlmalerier af Mie Olise Kjærgaard, Martha Hviid, Bjørn Magnussen, Nicholas Koshkosh, Matilde Digmann, Joël Bibaignon, Rasmus Lind Greiner, samt værker i byrummet af Christian Lemmerz og Sophia Kalkau.

Who do you admire the most and why

My mother, she is full of good energy and always supporting.

Your worst habit

Salty liquorice/postponing.

The first thing you think of in the morning

Where am I? + Coffee!

What have you always wanted to do and have not done

I'd like to trek: Chile, the Alps and New Zealand. And visiting some shipyards on the Falklands...

Your best decision

Having my kid

Your worst decision

Squeezing in the dishes, laundry and other stupid practicalities on my way to the airport. Lost more than 20 flights on that account.

Your favorite street and why

The pathways of Marstand, Sweden.

What made you become the person you are

Combination of having to walk the long and curved road, coming from a small island in the outskirts of Denmark, and a big thirst for pushing myself into world and societies I never even knew existed (and probably withdrawing myself from—afterwards).

Something that you treasure

Indolence, salty liquorice, playing tennis + table tennis.

What would the child you once were think of the adult you have become

My perspective of adulthood was lots of kids, a big household, very serious—so I'd probably be disappointed ;-)

Your greatest fear

I hate things that move fast, jet skiing, roller coasters, frogs jumping and of course the near future of humankind.

3 Guidede Gallerivandring Forår 2024 Uge 14+15 Kunst på Amager
Gavlmalerier af Mie Olise Kjærgaard, Martha Hviid, Bjørn Magnussen, Nicholas Koshkosh, Matilde Digmann, Joël Bibaignon, Rasmus Lind Greiner, samt værker i byrummet af Christian Lemmerz og Sophia Kalkau.

Thomas Pålsson, Kirkegårdsvej 44/Tycho Brahes Allé

Gavlprojekt i Sundby på Amager baseret på historiske fakta og fotos fra netop dette sted. Lige her lå i sin tid kolonihaveområdet Bredegrund, som var lokale arbejders frirum og gav dem adgang til natur og køkkenhaver.

Her kunne man slappe af og være sammen i fritiden. Senere kom den legendariske Klub 47, som var et unikt og kreativt frirum for lokale unge igennem årtier. Der var "højt til loftet" i Klub 47 og den blev bl.a. et vigtigt springbræt for mange af de musikere og kunstnere, vi allesammen kender i dag. Klubben husede også en afdeling for misbrugsbehandling.

Dette gavlmaleri er blevet til efter en længere undersøgelse og udveksling med engagerede beboere fra AAB Afd. 6, andre lokale, Sundby Lokalhistoriske Forening og Arkiv,

Bibliotekshuset Rodosvej og Niels "Turbo" Jørgensen fra Klub 47. Gavlen er ved krydset Kirkegårdsvej/Tycho Brahes Allé.

Projektet er støttet af Områdefornyelsen Sundby.

3 Guidede Gallerivandring Forår 2024 Uge 14+15 Kunst på Amager

Gavlmalerier af Mie Olise Kjærgaard, Martha Hviid, Bjørn Magnussen, Nicholas Koshkosh, Matilde Digmann, Joël Bibaignon, Rasmus Lind Greiner, samt værker i byrummet af Christian Lemmerz og Sophia Kalkau.

Martha Hviid, Kirkegårdsvej 36, 2300 København S.

Martha Hviid laver store installationer, mellemstore skulpturer, små håndterbare objekter, tegninger, tekster, og nogle gange værker man kan lytte eller lugte til.

Hendes praksis beskæftiger sig med, hvordan vi som mennesker eksisterer i verden – hvordan vi sanser,

føler og tænker, samt hvordan vi bevist eller ubevist kommunikerer og interagerer med hinanden.

Hun arbejder for det meste med materialer, man sanseligt kan genkende fra hverdagen – så som bløde tæpper, hård beton, glat keramik og formbøjede metaller. Hun har en Master fra skulpturlinjen på Royal College of Art i London og University of Texas i Austin. Hun er pt. bosat i København.

Om gavlmaleriet

Martha Hviid: "Så skete dette. På mindre end en uge fra der blev bedt om et forslag til den stod der, færdig. Af hensyn til beliggenheden, beliggende tæt på både et hospital og en kirkegård, samt at de to huse på adressen gnider mod hinanden, var vægmaleriet inspireret af tanken om relationer, forbindelser og omsorg. Ømheden og spændingen til stede i en næsten-touch. Den blå hånd matcher den

ene bygning, den gule bule den anden - på en måde, der også ligner nærliggende havbølger, der er ved at stryge solen."

3 Guidede Gallerivandring Forår 2024 Uge 14+15 Kunst på Amager

Gavlmalerier af Mie Olise Kjærgaard, Martha Hviid, Bjørn Magnussen, Nicholas Koshkosh, Matilde Digmann, Joël Bibaignon, Rasmus Lind Greiner, samt værker i byrummet af Christian Lemmerz og Sophia Kalkau.

Nicholas Koshkosh: Kirkegårdsvej 12, 2300 København S.

Nicholas Koshkosh er en spradebasse. Hans kunst er på sin vis fandenivoldsk med enkle streger og smæk på farverne. Men hans værker er samtidig mættede af symboler i en blanding af populærkultur, religiøse symboler og levn fra ukrainske folkesagn.

Med under et døgn til ferniseringen på galleri Albert Contemporary i Odense rullede værkerne til hans første galleriudstilling i Danmark "Flowers Instead of Bombs" ind på galleriet. Det er ikke helt så let, som det plejer, at få kunst hjem fra udlandet, når det skabes i en krigszone. Nicholas Koshkosh er født i Mariupol og bor og arbejder i Kijev. Værkerne er skabt til udstillingen på Albert Contemporary, og de er skabt under Ruslands invasion af Ukraine. Værkerne er kunstnerens beretning fra Kijev.

Albert Contemporary er det nyligt åbnede galleri for moderne kunst i hjertet af Odense. Det er gallerist Jonathan Kvium, der driver stedet, som primært beskæftiger sig med samtidskunst af yngre kunstnere fra ind- og udland. Jonathan Kvium indgik aftalen om at udstille den ukrainske kunstner før Ruslands invasion af Ukraine. Krigen har gjort Koshkosh' arbejdsvilkår sværere, hvilket skabte usikkerhed om, hvorvidt udstillingen overhovedet ville blive til noget.

- Det er lidt et mirakel, at det overhovedet er lykkedes os at få værkerne. Det er dog blevet lettere at få ting ud af Ukraine, som tiden er gået. Vi har flere gange forsøgt at få ham ud af landet, så han kan få en pause fra krigen og få et andet sted at arbejde, men det er indtil videre ikke lykkedes. Derfor kommer han heller ikke til ferniseringen. Men vi har ikke givet op, og vi håber, at han kan besøge galleriet på et tidspunkt i udstillingsperioden, siger Jonathan Kvium.

Kunstens slagmark

3 Guidede Gallerivandring Forår 2024 Uge 14+15 Kunst på Amager

Gavlmalerier af Mie Olise Kjærsgaard, Martha Hviid, Bjørn Magnussen, Nicholas Koshkosh, Matilde Digmann, Joël Bibaignon, Rasmus Lind Greiner, samt værker i byrummet af Christian Lemmerz og Sophia Kalkau.

I sidste ende lykkedes det at få værkerne til København, og de blev hastet til galleriet til ophængning dagen før ferniseringen lørdag. Koshkosh arbejdede sidste år i Danmark, hvor han lavede et gavlmaleri. Men han er ikke udstillet på et dansk galleri før nu.

- Koshkosh har en unik stil. Han har en naiv, infantil tilgang til sine værker. Jeg ser et strejf af Robert Rauschenberg, den amerikanske kunstner, som også arbejder i et legende, barnagtigt, sjovt og rå univers. I Koshkosh ser jeg en klar, ung og frisk kunstner med sit helt eget sprog.

3 Guidede Gallerivandring Forår 2024 Uge 14+15 Kunst på Amager
Gavlmalerier af Mie Olise Kjærgaard, Martha Hviid, Bjørn Magnussen, Nicholas Koshkosh, Matilde Digmann, Joël Bigaignon, Rasmus Lind Greiner, samt værker i byrummet af Christian Lemmerz og Sophia Kalkau.

Joël Bigaignon: Nordre Røse Vej 2A-B, 2300 København S.

Joël Bigaignon er en mauritisk/franskfødt billedkunstner, der bor og arbejder i København. Bigaignons kunstneriske stil er dybt forankret i hans opvækst i Mauritius, og især minderne om tornadoer, der årligt raserede hans barndomshjem, har sat dybe aftryk i hans dna. Ødelæggelse, rekonstruktion og retfærdighedens fortælling udfolder sig som farverige fortællinger, når Bigaignon poetisk bearbejder sit lærred både figurativt og abstrakt på samme tid.

3 Guidede Gallerivandring Forår 2024 Uge 14+15 Kunst på Amager
Gavlmalerier af Mie Olise Kjærgaard, Martha Hviid, Bjørn Magnussen, Nicholas Koshkosh, Matilde Digmann, Joël Bibaignon, Rasmus Lind Greiner, samt værker i byrummet af Christian Lemmerz og Sophia Kalkau.

Bjørn Magnussen, Kirkegårdsvej 10A, 2300 København S
"Højt på Strå"

Vi er højt på strå
Jeg er højt oppe på stråene
Stråene er bløde og jeg ligger
godt
Jeg er tilpas og stråene synger og
buler ned i skyerne så jeg ligger
godt
Jeg drømmer og kigger på fuglene
I et kvarter som engang var
belastet og stadig lider under for
presset af pressen og folket
Energien vrirler op af græsset og
stråene og helt op til stjernerne
hvor vi mødes igen
I min familie af ånder og
blomsterhaven som luner den
mørke hule
Vi er alle omfavnet af det røde
hav
Som plasker og sjasker op af
væggen op af skulpturen som
ligner en bølge af strå og mig som
spæd der ligger her så blødt så
blødt
Kigger englene i øjnene og mig
selv langt ned i gabet
en rejse jeg falder og forventer at
nedstige og opstige langs
skulpturen af stråene op til
stjernerne og til kære moderjord

Om Magnussen

På en hvid væg hænger et hvidt stoflærred, som der er hæftet 16 bundter lyse strandstrå fast til. I højt tempo kommer farverne til. En turkisfarvet meget udvandet akrylmaling lægger sig og omkranser stråene. Med en hård stift påføres elementer af gult. Oliemaling i forskellige farver står for tur, men først grundes lærredet med almindelig hvid vægmaling fra et byggemarked, som bliver smurt på med sorte engangshandsker.

En stærkt fortyndet rød maling påføres i samme høje tempo, indimellem kastet direkte fra spanden på lærredet. Med en økse hugger kunstneren en malingstift over, så nye, mørkegrønne nuancer kan komme til mellem stråene, inden den gule stift og derefter et stykke kul kommer i brug.

Mens kullet bliver slået mod lærredet og efterlader sorte prikker og striber, forklarer kunstneren, at han egentlig gerne ville have tændt et bål i en trillebør udenfor, fordi varme kul afgiver mere farve. Men det er der ikke tid til, nu skal han videre. Han lægger kullet fra sig og spraymaler rødt direkte på stråene.

3 Guidede Gallerivandring Forår 2024 Uge 14+15 Kunst på Amager

Gavlmalerier af Mie Olise Kjærgaard, Martha Hviid, Bjørn Magnussen, Nicholas Koshkosh, Matilde Digmann, Joël Bibaignon, Rasmus Lind Greiner, samt værker i byrummet af Christian Lemmerz og Sophia Kalkau.

Bjørn Magnussen begynder på et kunstværk uden klare idéer i hovedet. Han forsøger at være så meget i nuet som muligt, så han i processen næsten går i ét med sit værk. Foto: Leif Tuxen
Kunstneren er 26-årige Bjørn Magnussen. På under en time har han med kraft, tempo og et væld af malingstyper, metoder og farvenuancer forvandlet sit lærred. Endnu ikke til et færdigt værk, men noget han håber, kan blive det.

"Når jeg maler, har jeg ingen idé på forhånd om, hvor det skal føre hen. Jeg går i gang og venter på, at der opstår en særlig energi. Måske sker det i dag, måske først om et par dage at noget åbner sig. Det vigtige er, at man holder sig åben over for at lade det intuitive opstå ud af nuet," forklarer Bjørn Magnussen.

Han har været i gang længe, og processen er hård, men det er umuligt at holde pause. For det gælder om at blive ved med at arbejde, til han kan mærke energien. Det kan han endnu ikke.

"Man er nødt til at holde ud, til der begynder at ske noget. Der er rigtig mange, der stopper, fordi de ikke oplever, der sker noget de første 20 minutter. Hvis man skal lave kunst, skal man være et menneske, der ikke giver op. Man skal være klar til at kæmpe med det," erklærer han.

Det kreative kaos

Da Kristeligt Dagblad en uge forinden aflagde det første besøg i Bjørn Magnussens atelier i København, et lyst værkstedsrum med højt til loftet i Nordhavn, var det en anden kunstner, vi mødte. Aftalen var at føre en samtale, mens hans kunst blev til, men energien var der slet ikke. Han var småsløj og træt.

Efter hans medvirken i tv-udsendelsen "Kunstnerkolonien" på Danmarks Radio har han været meget efterspurgt af både medier, udstillere og kunstkøbere. Det betyder, at han har gang i virkeligt mange ting, men når han er træt, har han brug for at trække sig helt ud af det hele og bare vente på, at energien vender tilbage.

"Sådan arbejder jeg. Jeg eksploderer i en mani af skaberenergi. Og så crasher jeg bagefter," siger han. En uge senere, da Kristeligt Dagblad vender tilbage, har han crashet færdig og er i fuld gang. Ved et bord i atelieret arbejder hans kæreste, arkitektstuderende Nomi Ancher, på sin computer og tilføjer det ellers kreativt kaotiske rum et stænk af kontorstemning.

Resten af rummet er et væld af alverdens farver, materialer og redskaber. På et bord i et hjørne en motorsav, en skruemaskine, en sav og en dunk benzin. Ved døren hænger en økse. På vægge og gulve er fortættede farveekspllosioner af malerier. Centralt i rummet står en stor træskulptur, kunstneren har skabt med motorsav og mejsel. I øvrigt første gang nogensinde, han brugte en motorsav. Sådan lærer man noget hele tiden, forklarer Bjørn Magnussen.

Atelieret har han kun haft i tre måneder, men han er gradvist ved at tage det i besiddelse, ikke kun til at kunne lave kunst i, men også ved at gøre det lidt hyggeligt. Et stort oliventræ og en lampe af palmeblade, der endnu ikke er hængt op, er med til at skabe atmosfære.

"Vi må gøre noget for at gøre det hyggeligt, det kan hurtigt blive en svinesti," siger Bjørn, mens han kravler rundt på det beskidte gulv med en hæftemaskine. Nomi Ancher er enig i, at atelieret er på vej til at blive helt hyggeligt, men tilføjer: "Det er fedt, at det ikke er vores lejlighed, som ser ud på denne her måde."

Nomi Ancher er her i øvrigt ikke kun, fordi det er hyggeligt, men fordi de to senere skal arbejde sammen på et udsmykningsprojekt i samarbejde med Museum Sydøstdanmark ved Holmegård Værk på Sydsjælland,

3 Guidede Gallerivandring Forår 2024 Uge 14+15 Kunst på Amager Gavlmalerier af Mie Olise Kjærgaard, Martha Hviid, Bjørn Magnussen, Nicholas Koshkosh, Matilde Digmann, Joël Bibaignon, Rasmus Lind Greiner, samt værker i byrummet af Christian Lemmerz og Sophia Kalkau.

som skal være færdigt i 2024; en noget mere planlagt og kontrolleret skabelsesproces end det billedkunstværk, dagen også byder på.

Den rette hylde

Bjørn Magnussens kunstnerkarriere har været som hans arbejdsproces: kort og hektisk. Skrøbelig og spektakulær. Kunstner på fuld tid har han kun været i et par år. Inden da arbejdede han som smykkedesigner og art director i et firma, han selv havde været med til at etablere med smykkemærket Hanrej. Forud for dette var gået en række skole- og uddannelsesoplevelser, kunstneren ikke følte, han fik meget ud af.

"Jeg gik to semestre på Designskolen i Kolding, men droppede ud. Det har aldrig været mig at gå i skole, så jeg ved ikke, hvorfor jeg troede, det ville være anderledes denne gang. Så arbejdede jeg tre-fire år med mit smykkebrand, som jeg startede sammen med en kammerat og fik succes med. Men det sidste stykke tid gik det op for mig, at kunsten bliver fladmast i alt det kommercielle," fortæller han.

Dette er baggrunden for, at han nu står og maler et maleri, han nok skal have penge for, men uden at kunden kan bestemme motivet. I den sidste periode som art director malede han malerier på sit kontor, inden Hanrej blev solgt. Den samme dag, Bjørn Magnussen skrev under på, at han ikke længere var medejer af smykkebrandet, sprang han ud som billedkunstner på fuld tid.

"Det var i 2020. Jeg har haft travlt siden da. Jeg har virkelig fyret den af. Jeg tror, det hænger sammen med, at jeg virkelig følte, jeg omsider fandt min rette hylde. Derfor er det naturligt, at det er gået så hurtigt, fordi det samtidig har følt så rigtigt," siger Bjørn Magnussen.

Den høje billedkunstner med det krøllede hår, de tatoverede arme og det venlige blik i øjnene er ellers en person, der har haft svært ved at finde hylder, han passede ind på. Han voksede op i en meget kreativ, men også sårbar familie. Selv havde han ualmindeligt svært ved at gå i skole og sidde stille. Han lavede ballade og fik mange skældud, inden han som 14-årig fik diagnoserne adhd og Tourettes syndrom. Den førstnævnte diagnose handler om ekstra rastløshed og manglende evne til at holde sanseindtryk ude, den anden dækker over forskellige tics. Elementer, som kan være forstyrrende i en skoleklasse, men fungerer i en malers atelier, hvor fri optagelse af sanseindtryk og fri udfoldelse er i højsædet.

"I skolen fik jeg ikke andet end skældud, fordi jeg ikke passede ind. I en periode gik jeg på specialskole. Først da jeg begyndte at male, faldt tingene på plads for mig. Det passer godt til mine diagnoser og min sensitivitet at arbejde på denne måde. Jeg har et andet filter end andre mennesker. Det har nogle ulemper, for eksempel at jeg er et ustabilt menneske, men det medvirker også til, at jeg mærker energierne," siger Bjørn Magnussen.

En utæmmet symfoni

For at komme i den rigtige stemning har Bjørn Magnussen indledt sin maleproces med at tænde røgelse og meditationsmusik, så ikke kun synssansen, men også hørelsen og lugtesansen har noget at arbejde med.

"Jeg mediterer hver morgen. jeg prøver at komme ind i et zen-stadie. Det er kun få gange i vores dag, vi er fuldt og helt til stede. Det er der, jeg prøver at nå ind, når jeg skal skabe kunst," forklarer kunstneren, som tilføjer, at den dybe koncentration skal medvirke til, at han får "en snabel ind i andre åndelige verdener, så jeg føler, at det her ikke bare er Bjørn på 26 år, der står her og maler, men at jeg tjekker ind i noget større".

3 Guidede Gallerivandring Forår 2024 Uge 14+15 Kunst på Amager

Gavlmalerier af Mie Olise Kjærgaard, Martha Hviid, Bjørn Magnussen, Nicholas Koshkosh, Matilde Digmann, Joël Bibaignon, Rasmus Lind Greiner, samt værker i byrummet af Christian Lemmerz og Sophia Kalkau.

Kunstneren sammenligner sin arbejdsproces med farverne med den måde, en komponist arbejder med en symfoni på. Grøn er ikke bare grøn, rød er ikke bare rød. Måske er det ikke så vigtigt, hvilken farve man begynder med, det vigtige er, hvordan farvenuancerne indbyrdes harmonerer med hinanden.

Men samtidig med at han i sin kunstneriske proces føler, han rækker ud efter nogle åndelige energier uden for sig selv, så er han også afklaret med, at han også søger efter sit eget barnlige utæmmede jeg, fra før der kom voksne og formanede ham om, hvad man kunne og ikke kunne.

"I min kunst er der ikke rigtigt eller forkert. Jeg leger. Det er som at være i sandkassen, da man var fire år," siger han med hånden nede i en spand med maling.

Sådan mødes det naturlige og upåvirkede barn, der er lutter følelse og intuition, med den disciplinerede og gradvist mere erfarne billedkunstner i de stærke energiudladninger, Bjørn Magnussens malerier opstår ud af:

"Siden jeg var tre-fire år, har jeg haft en masse smukke forestillinger om guddommelige billeder i mig, som jeg ikke engang kunne tegne. Det var frustrerende. Jeg har lavet mange ting, jeg har spillet musik og spillet tennis på landsholdet, men det var først, da jeg begyndte at skabe kunst, jeg fandt min vej."

3 Guidede Gallerivandring Forår 2024 Uge 14+15 Kunst på Amager

Gavlmalerier af Mie Olise Kjærgaard, Martha Hviid, Bjørn Magnussen, Nicholas Koshkosh, Matilde Digmann, Joël Bibaignon, Rasmus Lind Greiner, samt værker i byrummet af Christian Lemmerz og Sophia Kalkau.

Matilde Digmann, Engelsvej dvs gavlen på Torben Oxes Allé overfor Sundholmsvej, 2300 København S

I 2018 gik spillestedet Amager Bio og Tuborg sammen om at få opført et kunstværk der med sin livfuldhed og intensitet får musikoplevelsen i Amager Bio ud at leve i byrummet: Man bliver blæst bagover og løftet op, forankret til livsglæden og musikken – ganske som i koncertsalen.

Værket blev valgt gennem et open-call af en jury bestående af både musik- og kunstkyndige fra både Tuborg, Amager Bio og eksterne fagpersoner. Flere end 200 kunstnere fra både ind- og udland deltog.

Kunstneren bag det valgte værk er Matilde Digmann, der i foråret 2019 malede det på en gavl tæt ved spillestedet. Om værket forklarer Matilde Digmann, at hun "... først og fremmest har tænkt musik og Amager. Pianomanden der ryger en smøg, mens hans klaver flyder væk

og hans ben blæser hen over hovedet på ham, er en form for visualisering af hvad musik kan gøre for mig. Det kan bære én ind i en anden verden og opløse de normale fysiske rammer og skabe en verden, hvor man bare kan lade sig smelte med. Det er jo poesi, musik og jeg kan godt lide, at det kan ændre vores sindstilstand på et øjeblik. Jeg kan godt lide at han ryger fordi det er så politisk ukorrekt og på en måde ret "Ama'r stilen" 😊 Og så har jeg tænkt enkelthed og farver, fordi jeg synes det er dét der fungerer allerbedst – især i stor skala." Matilde Digmanns hjemmeside finder du her: matildedigmann.dk

I foråret 2019 brugte Digmann 8 dage på at male dette 150 m2 gavlmaleri.

3 Guidede Gallerivandring Forår 2024 Uge 14+15 Kunst på Amager
Gavlmalerier af Mie Olise Kjærgaard, Martha Hviid, Bjørn Magnussen, Nicholas Koshkosh, Matilde Digmann, Joël Bibaignon, Rasmus Lind Greiner, samt værker i byrummet af Christian Lemmerz og Sophia Kalkau.

Marko Colors Geometry, Cafe Sundbyvester

3 Guidede Gallerivandring Forår 2024 Uge 14+15 Kunst på Amager
Gavlmalerier af Mie Olise Kjærgaard, Martha Hviid, Bjørn Magnussen, Nicholas Koshkosh, Matilde Digmann, Joël Bibaignon, Rasmus Lind Greiner, samt værker i byrummet af Christian Lemmerz og Sophia Kalkau.

Rasmus Lind Greiner, Kongen på Stranden, Tingvej 3-5, 2300 København S

Rasmus Lind Greiner fik til opgave at fortolke en tegning, som barnebarnet til bygningens ejer har lavet. For at få folk til at stoppe op og undre sig lidt, blev et portræt af Kong Christian den fjerde tilføjet med et helt særligt udtryk. Kong Christian den fjerde er blandt andet kendt for at anlægge byer og bygninger såsom Rundetårn og Christianshavn, men også krige mod Sverige, er han kendt for, fortæller Rasmus.

Det kan derfor synes lidt ironisk at han nu er plantet side om side med Øresundsbroen. - Jeg forestiller mig ikke, at kongen er sur. Og slet ikke på svenskerne. Men han er et udtryk for en anden tid, og så er han måske en smule skeptisk. Forhåbentlig vil folk, der går forbi, undre sig og synes det er lidt sjovt, siger Rasmus. Der er noget fængende over kongens udtryk, som insisterer på at titte frem mellem huse og tage i området. - På den oprindelige tegning skulede han lidt ned på folk, der gik forbi, men nu kigger han mere direkte

på én. Og så man kan få øjenkontakt med ham, siger Rasmus.

Og ganske rigtigt kan man få øjenkontakt med kongen, hvis blik også finder vej til Rasmus og mig, der sidder på en nærliggende café. Gennem en refleksion i et vindue holder han øje med os, mens Rasmus fortæller om sit møde med Amager.

Tilblivelsen af maleriet har været lidt af en rejse for kunstneren, som fortæller, at værket i høj grad er båret frem af alle de amagerkanere, der i løbet af processen har slået et smut forbi gavlen med godt humør og nysgerrighed.

Rasmus bor til dagligt i Valby, og har ikke opholdt sig meget på Amager, andet end når han er taget til stranden eller lufthavnen, og projektet her, har fået hans øjne op for Amager. Jeg har lært Amager at kende på en helt anden måde, og det har været det sjoveste ved at lave det her projekt.

3 Guidede Gallerivandring Forår 2024 Uge 14+15 Kunst på Amager

Gavlmalerier af Mie Olise Kjærgaard, Martha Hviid, Bjørn Magnussen, Nicholas Koshkosh, Matilde Digmann, Joël Bibaignon, Rasmus Lind Greiner, samt værker i byrummet af Christian Lemmerz og Sophia Kalkau.

Jeg har virkelig opdaget Amager på ny, siger Rasmus og fortsætter: Jeg er kommet med noget, som folk er nysgerrige på, og så har vi haft noget at snakke om. Jeg har oplevet mange som har været nysgerrige på både maleriet, men også på historien bag og på mig.

Rasmus føler sig godt taget imod af Amager, som også har budt på nye venskaber: Jeg oplevede, at stedet tog imod mig, og at folk var skidesøde. Små venskaber er vokser ud af det her projekt, siger Rasmus og fortæller om, hvordan folk er kommet med kolde forfriskninger til ham under vejs og har inviteret ham hjem på mad. Her er spraglet og en bramfri måde at tale sammen, som jeg synes er meget charmerende. Når husene og bygningerne er så forskellige, som de er her, skaber det også et helt særligt liv i byen af forskellige mennesker. Og jeg fik lov til at opleve dem alle, fordi sådan et projekt på en eller anden måde samler de forskellige verdner, siger Rasmus.

3 Guidede Gallerivandring Forår 2024 Uge 14+15 Kunst på Amager

Gavlmalerier af Mie Olise Kjærgaard, Martha Hviid, Bjørn Magnussen, Nicholas Koshkosh, Matilde Digmann, Joël Bibaignon, Rasmus Lind Greiner, samt værker i byrummet af Christian Lemmerz og Sophia Kalkau.

Thomas Pålsson, Oliebladsgade 5, 2300 København S SUNDBYERNES FØRSTE POSTKONTOR

Gavlmaleriet på dette hus er baseret på historisk billedmateriale. Lige her i Oliebladsgade åbnede et af Amagers allerførste postkontorer i 1892. Tidligere var lokale breve blevet bragt rundt af den lokale "fodpost", mens breve fra andre byer og distrikter var blevet hentet af frivillige privatpersoner, såkaldte

“sognebude”, inde i København. I 1800tallet befandt man sig nemlig stadig ude på landet her og sognebudene har ofte været bønder, der drog til torvs med deres varer og hentede posten. Folk har derefter mødtes f.eks. på Christianshavns værtshuse og gæstgivergårde for at udveksle breve. I anden halvdel af 1800tallet begyndte man også at køre post med hestevogn på Amager og der opstod flere “brevsamlingssteder” og “postekspeditioner”, hvorfra posten kom ud lokalt - ét sted f.eks. bragt ud af en lokal skolepige for fem kroner om måneden.

Da dette hus blev bygget i 1892, var Amager kommet i en rivende udvikling med bugnende befolkningstilvækst og nye byggerier skød op overalt, ligesom de gjorde det i Københavns brokvarterer. Posten blev stadig bragt ud til fods, på cykel og med hestevogn, men som noget nyt af professionelle postbude, endda helt til adressen og ikke mindre end to gange om dagen. På længere ture mellem store byer i Danmark eller til udlandet, brugte man fra 1850'erne også noget helt nyt, nemlig toge. Postudveksling havde enorm betydning for både menneskelige relationer og udbredelse af nyheder og postkontorets placering lige her har haft stor betydning for områdets liv.

Tak til Amager Øst Lokaludvalg, Københavns Kommune, som har støttet gavlmaleriet og til Sundby Lokalhistorisk Forening og Arkiv for historiske fotos og vejledning.

Teknik: Akrylpen på alupanel

Samarbejdspartnere: beboere og Amager Øst Lokaludvalg

3 Guidede Gallerivandring Forår 2024 Uge 14+15 Kunst på Amager

Gavlmalerier af Mie Olise Kjærgaard, Martha Hviid, Bjørn Magnussen, Nicholas Koshkosh, Matilde Digmann, Joël Bibaignon, Rasmus Lind Greiner, samt værker i byrummet af Christian Lemmerz og Sophia Kalkau.

3 Guidede Gallerivandring Forår 2024 Uge 14+15 Kunst på Amager

Gavlmalerier af Mie Olise Kjærgaard, Martha Hviid, Bjørn Magnussen, Nicholas Koshkosh, Matilde Digmann, Joël Bibaignon, Rasmus Lind Greiner, samt værker i byrummet af Christian Lemmerz og Sophia Kalkau.

John Kørner. Gavlmaleri Amagercentret ved Amagerbro Metro

Motiv

Woman with 24 Problems fra 2005, viser en kvinde der bærer på et stort læs med grene og 24 ovale former, som kunstneren kalder problemer. Formerne minder om superelipser og senere blevet en væsentlig del af Kørners DNA. De fungerer som en form for abstrakte skaller, hvori man kan læse sine egne, samfundets eller i dette tilfælde verdens kvinders problemer ind i. Det læs og den byrde vi alle bærer rundt på. Der findes talrige malerier, hvor problemerne kan genfindes, men også tredimensionelt igennem glasskulpturer og senest keramiskulpturer benytter Kørners sig af at materialisere det immaterielle begreb "problem".

Værkets betydning og omtale

Der er tale om et næsten ikonisk værk i John Kørners oeuvre. Den centrale placering af den figur, der senere materialiserer sig som dækkende over begrebet "problem", introduceres i det offentlige rum gennem netop dette værk. Værket er ofte blevet fremhævet i omtaler af vægmalerier og anbefalinger til København. Senest med Kunsthallen Charlottenborgs Bike Art Tour til København, hvor de væsentligste offentlige kunstværker præsenteres i en cykelrute. <https://kunsthallencharlottenborg.dk/en/aktuelt/2018/07/04/new-bike-route-takesyou-to-great-art-works-in-copenhagen/> Motivet stammer fra et maleri som i dag hænger på museet Heart i Herning og er også lavet som grafisk særtryk i Politiken, hvor det stadig sælges. Motivet bliver desuden brugt i danskundervisning og har været nævnt i utallige sammenhænge gennem tiden.

3 Guidede Gallerivandring Forår 2024 Uge 14+15 Kunst på Amager

Gavlmalerier af Mie Olise Kjærgaard, Martha Hviid, Bjørn Magnussen, Nicholas Koshkosh, Matilde Digmann, Joël Bibaignon, Rasmus Lind Greiner, samt værker i byrummet af Christian Lemmerz og Sophia Kalkau.

Christian Lemmerz, Godot, Amagerbrogade 26

Værkets titel, GODOT, referer til Samuel Becketts absurde teaterstykke *Mens vi venter på Godot* fra 1949.

Det siges, at Beckett var inspireret af Caspar David Friedrichs maleri [Mann und Frau den Mond betrachtend](#) fra 1830'erne, hvor to mennesker står i et mørkt skovlandskab og skuer mod aftenhimmelen. Umiddelbart uden nogen grund eller synlig fremdrift. Det er i hvert fald den eksistentielle kerne i Becketts stykke, som Lemmerz' statue kan forstås i konteksten af. GODOT er en figur fuld af indre bevægelse, selvom den dér, i sin stående – eller måske ventende – position midt på Amagerbrogade, ser urokkelig ud.

Det er et værk, der er både figurativ og abstrakt. Alene i kraft af sin størrelse på over tre meter virker den stærk på afstand og forbløffende i al sin detaljerighed, når man kommer tæt på.

Det klassiske møder computeren

Bronze er et klassisk materiale inden for skulpturmediet, men Lemmerz har ikke arbejdet med det på klassisk vis. Ved hjælp af 3D-scanninger og 3D-printere er skulpturens udtryk arbejdet frem. Lemmerz har ikke forsøgt at opnå et resultat, der kunne ligne, at den er skabt uden maskiners indblanding, i stedet har han efter eget udsagn "snydt computeren til at være kreativ".

Overfladen er hakket og ujævn og viser computerens fortvivlede forsøg på at danne en figur ud fra de forvrængede input, Lemmerz har givet den. Man kan se rillerne fra 3D-printerens lagvise arbejdsproces, der giver skulpturen en dynamisk overflade. Lemmerz er i sit arbejde nået frem til et rigt udtryk med referencer til futurismens teknologielskende formsprog.

3 Guidede Gallerivandring Forår 2024 Uge 14+15 Kunst på Amager
Gavlmalerier af Mie Olise Kjærgaard, Martha Hviid, Bjørn Magnussen, Nicholas Koshkosh, Matilde Digmann, Joël Bibaignon, Rasmus Lind Greiner, samt værker i byrummet af Christian Lemmerz og Sophia Kalkau.

Sophia Kalkau, Zygote, Christmas Møllers Plads

"Zygote er en spejlingsfigur. En skulptur i et geometrisk spil med omgivelserne og historien: Den forgyldte kugle og spiralen fra Vor Frelser Kirke, det fine høje pyramideformede klokketårn og den irrede, trekantede prisme på Kong Haakons Kirke.

Christmas Møllers plads fik sit navn efter den konservative partiformand John Christmas Møller, som var landets udenrigsminister lige efter besættelsen. Christmas Møller kritiserede åbent samarbejdspolitikken og opfordrede til national modstand mod værnemagten.

Christmas Møller blev et nationalt ikon for modstandsbevægelsen mod tyskerne og bevægede sig i stigende grad mod venstre. Ikonisk er hans udtalelse fra 1945, "vi er alle socialister".

Når man som jeg er vokset op i et modstandshjem som barn af en far, der som ung blev taget af Gestapo, vækker alt om krigen og dens brutale rædsler gemt stof i en. Zygote indgår i en dialog med historien bag pladsen. Den ikoniske sætning danner afsæt for værket, deraf titlen.

Ordet Zygote kommer af græsk "zygon": åg, sammenbinding. Et åg er et bæreredskab, som gør det muligt at bære tungere vægt end man ellers ville kunne klare alene, fordi belastningen bliver udlignet. Eller sagt på en anden måde: hvis vi bruger åget rigtigt, bliver vægten lettere at bære. Især når noget binder os sammen.

Zygote er en spejlingsfigur med et horisontalt spejlplan og to vertikale spejlplaner. Et dobbelt timeglas i bronze. Tiden der rinder ud og ind i det næste led. En kæderække der i princippet kan gentages i det uendelige. En søjleform af dråber, der løber mod det himlen. En bølgefigur måske til memento om alt det vand, der kommer til at skylle over Amager hvis vi ikke samler os og handler.

Med tiden vil bronzen patinere og blive mørk og grøn og skulpturen stå som et foranderligt vartegn. En indgang til øen. Zygote. Amagerstangen."

Tak til de to Lokaludvalg Amager Øst og Amager Vest for at drømme stort og ønske sig kunst til Amager."

- Sophia Kalkau, 11.09.23

3 Guede Gallerivandring Forår 2024 Uge 14+15 Kunst på Amager
Gavlmalerier af Mie Olise Kjærgaard, Martha Hviid, Bjørn Magnussen, Nicholas Koshkosh, Matilde Digmann, Joël Bibaignon, Rasmus Lind Greiner, samt værker i byrummet af Christian Lemmerz og Sophia Kalkau.

<https://www.idoart.dk/blog/levende-pulserende-og-stoflig-sophia-kalkaus-zygote>

D. 11 september, 2023, blev [Sophia Kalkau's](#) monumentale skulptur Zygote indviet i København. Jeg kendte ikke til projektet, inden jeg kunne se, at statuen var ved at tage form på Christmas Møllers Plads, i krydset hvor Amagerbrogade starter. Nu står den der! I al sin fabelagtighed: Store gyldne kugler på en snor, der ligner, at de kunne fortsætte ud i det uendelige. Når man står ved foden af den og kigger op, ligner det at den bærer himmelen – som en slags abstrakt [Atlas](#)-figur der understøtter selve himmellegemet over mig. Der er en ro i figurens tilstedevær, som en slags omsorgsfuld styrke.

Selve statuen er støbt i gylden bronze og placeret på en lav base af rødlig sten. Det er et dejligt afbræk fra byens øvrige statue-liv, at jeg nu står ved foden af en monumental figur, som jeg kan lægge armene om.

Ved siden af statuen er opsat to puf-lignende siddepladser, hugget ud af samme røde sten og sat sammen med en flot, sort sten, som er poleret til en mat, blødhed. Man kan enten sætte sig på pufferne, eller læne sig op af bronzestatuen ved at sætte sig på dens base.

3 Guidede Gallerivandring Forår 2024 Uge 14+15 Kunst på Amager

Gavlmalerier af Mie Olise Kjærgaard, Martha Hviid, Bjørn Magnussen, Nicholas Koshkosh, Matilde Digmann, Joël Bibaignon, Rasmus Lind Greiner, samt værker i byrummet af Christian Lemmerz og Sophia Kalkau.

Sophia Kalkau, Zygote, 2023. Foto: Anders Sune Berg.

Ifølge Kalkau refererer Zygote til et [åg](#) eller en slags sammenbinding. I sin tale til statuens indvielse, fremhævede hun hvordan åget kan lette byrden der skal bæres, fordi den i sin sammenbinding og i den rette balance kan fordele tyngden og gøre den lettere at løfte.

Zygote er en spejlingsfigur: Den spejler ikke bare sine omgivelser (med reference til [spiral-spiret på Vor Frelser Kirke](#) på Christianshavn); den spejler også menneskene i byen, som hver dag okser igennem krydset på gåben, cykler eller i biler for at nå på arbejde, ud og handle ind, hente børn og alle de andre gøremål, som ofte truer med at knække os. I sin skinnende bronze, står Zygote og minder os alle om, at vi er stærkere i sammenbindingerne. Hvad der gør mennesket stærkt er fællesskabet.

Kalkau's omsorgsfulde hyldest af fællesskabet er en vidunderlig tilføjelse til Københavns byrum. Historisk set har kvinder ikke lavet mange statuer, da denne ære har tilfaldet deres mandlige kollegaer, som igennem århundreder har formet skulpturer i sten og statuer i bronze. Det er ofte menneskelige, idealiserede, repræsentationer, og i tilfælde af navngivne portrætstatuer er de næsten alle sammen billeder af mænd. Københavns statue-landskab er derfor domineret af et patriarkalsk billedsprog, hvor individets autoritet fylder pladsen omkring statuens piedestal.

Zygote hylder ikke individet, og som sådan læser jeg statuen som et feministisk projekt. Kalkau fremhæver selv, hvordan hun har været inspireret af John Christmas Møllers udtalelse "Vi er alle socialister" fra 1945. Men "[Zygote](#)" betegner også det første stadie til liv, efter at et æg er blevet befrugtet i mødet med en

3 Guidede Gallerivandring Forår 2024 Uge 14+15 Kunst på Amager

Gavlmalerier af Mie Olise Kjærgaard, Martha Hviid, Bjørn Magnussen, Nicholas Koshkosh, Matilde Digmann, Joël Bibaignon, Rasmus Lind Greiner, samt værker i byrummet af Christian Lemmerz og Sophia Kalkau.

sædcelle, og selvom Kalkau ikke umiddelbart selv binder statuens titel sammen med denne betydning, så kan jeg ikke lade være med at læse dette ind i min egen oplevelse med den monumentale figur. Sammensmeltningen mellem ægget og sædcellen udgør også en forbindelse, som er så stærk at den skaber nyt liv – og med dette nye liv løftet om en fremtid gennem en dybere forbundethed.

Zygote er en gave til alle os, som gerne vil styrken i fællesskabet. På sin lave plint af blød sten, står den klar til at tage imod dem, der har brug for et kram eller et hvil. Der er et vidunderligt nærvær tilstede i den ellers så hårde bronze, som vi kender så godt fra byens øvrige statuer, men som i Kalkau's hænder er blevet til noget levende, pulserende og stofligt.

Af AMALIE SKOVMØLLER – I Do Art

Amalie Skovmøller (f. 12/9, 1983). Ph.d. og adjunkt i kunsthistorie på Københavns Universitet. Med en baggrund i klassisk arkæologi har hun gennem mange år forsket i skulpturer: Fra antikkens bemalede marmorskulpturer, til det nyklassicistiske billedsprog og offentlige statuer i byrummet.